

det tidligere saa meget omvistede Hovedspørgsmaal i denne Sag. Jeg troer, at det i høj Grad maa paastaaes, at den høitærede Justitsminister, for at efterkomme det Danske, der blev udtalt af Rigsdagen i dens foregaaende Session, om nogle forandrede Regler i de Hensender, hvorom der her er Tale, har taget denne Sag under Overveielse, og har bestræbt sig for at foreslaae, hvad der efter hans Mening kunde være at foreslaae, for at afhjælpe de Klager, som have været færdige over Tarationernes Upaalidelighed. Men der er dog een Bemærkning, som jeg ikke kan tilbageholde med Hensyn til disse Klager over de hidtilværende Tarationsforetagelses Upaalidelighed, og det er den, at man dog ganske vist maa lægge Mærke til, at Meget af denne Upaalidelighed er af den Natur, at det ikke vil være muligt at afhjælpe den, hvilken Institution man saa end indfører, og hvorledes man saa end indretter det hele Tarationsvæsen, enten man saa tager 2, 3 eller 4 Tarationsmænd, eller man indretter en Overtaration, hvad man jo ogsaa kunde tænke sig, som en Appellinstans. Denne Upaalidelighed, ligger nemlig efter min Mening, i selve Sagens Natur, idet der her handles om, at tilvejebringe et bestemt Skjon over Noget, som efter sin Natur ikke lader sig netagtigt bestemme. Jeg troer derfor, at man ogsaa gjør Uret i at vente sig alfor Meget af de nu foreslaaede Tarationsbestemmelser. Men derfor er det jo ogsaa, at det efter Lovgivningens Tanke kun er et underordnet Moment, ved den hele Afgjørelse af, hvad der skal udlaaenes i faste Giendomme, til hvilke Vurderingsnummer disse sættes ved Tarationsforetagelserne. Hvad der uden Tvivl er nok saa vigtigt, det er, at der i Tarationsforetagelserne indeholdes nøjagtige Forklaringer angaaende de paagældende Giendommes Bessaffenhed. Hovedsagen er imidlertid, at den endelige Afgjørelse ligger hos Raadestyrererne og hos Oberformynderibestyrelsen. Det er dog væsentlig paa disse, at man skal stole, hvortil Tarationsforetagelserne kun skulle være en Veiledning, at bringe dem til en Fuldkommenhed, hvorved de kunde blive til noget Mere end en Veiledning, lader sig vistnok ikke gjøre. Derfor troer jeg rigtignok og

laa, at man gjerne kan berolige sig ved det Fremstridt, som stæer ved det nærværende Lovforslag, hvis det bliver opbøjet til en et Fremstridt, som den høitærede Justitsminister heller ikke har negtet virkelig vil finde Sted. Men det kan ikke ansees det for særdeles betydeligt. Man bør dog vistnok ikke stude dette Fremstridt fra sig, og selv de, der mene, at der kunde have været fastsat noget Bedre, vilde ganske vist heller ikke stude det fra sig, da der dog nu engang ikke lader sig opnaae noget Andet, og da det har vist sig, at der om det Andet, som der har været Tale om, hersker en saa stor Uenighed, at det vistnok ikke lader sig tænke gennemført i nogen nær Fremtid.

Da Ingen yderligere begjærede Ordret Sluttedes Forhandlingerne og Lovforslaget (See Tillæg A. Sp. 2645 ff.) fattedes under Afstemning med 35 Stemmer mod 6 mod Lovforslaget, hvilket blev tilstillet. Den følgende Sag paa Dagsordenen var: **Æneste Behandling af Lovforslaget om Sotilleg. m. m. ved Søværnet.** (3die Behandling i Landsthinget findes i det Tidende Sp. 1938—39, Lovforslaget, som vedtaget i Folkethinget, findes i Tillæg A. Sp. 2653 ff.) **Æneste Behandling i sammesteds i det nævnte Things Tidende Sp. 5437 ff.)** Da den i Forretningsordenen foreskrevne Frist siden Lovforslagets forelæggelse for Thinget ikke var forløbet, udfærdedes Thingets Samtykke til Sagens foretagelse. Da Ingen begjærede Ordret i den Anledning, fattedes Spørgsmaalet, om Sagen skulde komme til Behandling under Afstemning, og ved denne gik Thinget enstemmigt med 41 Stemmer til Samtykke hertil. Der var ikke stillet noget **Ændringsforslag**. Lovforslaget i det Hele fattedes under Forhandling med 41 Stemmer til Samtykke hertil. Der var ikke stillet noget **Marineministeren**. Det erede Thing vil være bekendt med, at af de fire Ændringsforslag, som bleve vedtagne i det foreliggende Lovforslag ved sammes 3die Behandling her